

kantige sterren. De bolletjes worden in Augustus geplant, moeten 's winters gedekt worden en kunnen dan jaren lang vast blijven staan. Wie Najaarscrocussen neemt en Colchicums, mag Sternbergia met de mooie gele bloemen niet overslaan.

Wát nu eigenlijk de „leliën des velds” uit de Bergrede voor bloemen geweest zijn, daar zijn de geleerden het niet over eens. In ieder geval waren het geen lilies, zooals wij ze kennen. Het geslacht *Lilium* heeft koelen vocht-houdenden grond noodig en geen liele zou het uithouden op de zondoorstoofde naakte rotsen en in den heeten dorren grond rondom Jeruzalem. Nu wordt er wel eens aangenomen, dat *Sternbergia lutea* de „lelie des velds” is geweest, omdat de plant er in groote hoeveelheden groeide en groeit. Het hoeft immers geen *Lilium* geweest te zijn! Denken we maar eens aan onze Waterslilies, die óók niets met echte Lilies hebben uit te staan.

Hoe het ook zij, *Sternbergia* wordt door sommigen voor de lelie des velds

Sternbergia lutea

aangezien en we kunnen ons wel voorstellen, dat een berghelling vol met deze heldergele bloemen een prachtige indruk moet maken.

Schoone Herfst

Zie toch, hoe stralend blauw en goud
De nieuwe dag zich openvouwt,
En hoe de bloemen, opgestrengd,
In vele verven Zijn gedrenkt!
Mijn tuin ál asters, blauw en rood,
Die bloeien naar hun bonten dood!
Zie, hoe reikhalzend opgericht
Mijn bloemen zoeken 't zongezicht,
Hoe overstortend al wat leeft
Aan 't laat geluk zich overgeeft,
Met armen, wijdgebred, en blind —
Roek'loos zijn duizelval begint.
Zijn schoonen tocht naar schoonen dood. . . .
De herfst is droef — de herfst is gróót,
Een held, in reeds beslisten strijd:
Uitdagend-trotsch, maar doodgewijd!

F. POLEY-SCHEELE